

Els «últims» de Catalunya

De forma cada cop més descarada, l'espanyolada i, particularment, els seus cabdills, van fugint a Espanya. No poden respirar l'atmosfera catalana. Ells i elles se'n van, en un reconeixement de la seva derrota. Només els més freakies continuen a casa nostra. Però és un lluita sentenciada. Són, si se'm permet la gosadia, els «últims» de Catalunya. Els que ja no tenen futur. Els hem derrotat de forma total. El seu nivell de desesperació és tan gran que ja fins i tot sospiten dels magistrats i jutges que exerceixen a Catalunya. Un espectacle per sucra-hi pa.

La derrota de l'espanyolisme civil ha estat definitiva. Cert. Però hem d'anar amb compte amb els propers passos que donem. Hi ha símptomes, més que evidents, que un determinat partit polític, abduït per un lideratge de tipus mil-lenarista i il·luminat, està rebaixant plantejaments a marxés forçades, per tal d'intentar atraure les «masses» espanyolistes desamparades. Per sort, hi ha sectors d'aquest partit, que ja han reaccionat, i espero que se'n surtin, tot i que el procés de desprogramació sectària sembla que pot anar per llarg.

Des de Reagrupament plantarem cara a qualsevol rebaixa nacional, lingüística, social, cultural que alguns plantejaran per «fer-se el simpàtic». De forma desacomplexada.

Estem construint una Catalunya, una República, que és lliure, forta i segura.

Lliure, perquè Espanya cada cop hi pinta menys, i menys que pintarà en els propers mesos. Una Espanya que ja és ingovernable políticament, i que econòmicament és un desastre, i més que ho serà en els propers mesos. Fet que hem d'aprofitar. L'evolució econòmica de la Catalunya sobirana ha estat molt positiva, si bé hi ha detalls, més o menys importants que hem de solucionar. Per exemple, el paper de Barcelona, d'importància cabdal. I el de la corona metropolitana, on encara pul·lulen batlles espanyols que hem de fer fora. No hem de tenir cap contemplació amb aquesta gentola. Són el pitjor del pitjor. Això es pot fer de moltes maneres, i no tingueu cap dubte que no ens tremolarà el pols.

Força, perquè és evident que una República ens farà una nació més cohesionada, amb un atur que aviat baixarà del doble dígit i que s'allunya cada cop més de la xifra espanyola. Amb unes pensions i un salari mínim d'estàndards europeu. Amb

un sindicalisme de país, com el que ha protagonitzat la darrera vaga general, i que no està a sou de l'estat espanyol. Amb polítiques socials pensades en clau de benestar, sostenibilitat, igualtat i justícia. On l'habitatge sigui no només un dret, sinó una realitat per a tots i totes aquells que el necessiten. Una República que equilibrarà demogràficament el país, promocionant moltes de les comarques que són autèntics deserts demogràfics, i promovent la qualitat de vida en molts barris i districtes urbans que, avui en dia, per la deixadesa espanyola, s'han convertit en ghettos de delinqüents i de violència.

I segura, perquè s'ha acabat el kumbaianisme. Des del moment u de la consolidació de la República, elements com l'ordre públic, la defensa i la intel·ligència, seran prioritaris. Sense complexos. El reforçament dels Mossos d'Esquadra, la policia local seran immediats. I si cal fer neteja d'elements de dubtosa lleialtat democràtica i republicana, que sembla que sí, doncs es farà sense contemplacions. I si cal dissoldre una unitat sencera, si s'arriba a la certesa que és necessari, es fa, i punt. També la posada en funcionament d'un exèrcit serà una de les tasques més agosarades i emocionants que tindrem per davant. No tinc cap mena de dubte que tindrà un impacte brutal en l'economia, el territori, en la societat i en la psicologia del país. I en la seva dimensió internacional. Per terra, mar i aire. I, naturalment, per la xarxa. I, last but not least, la posada en funcionament d'un servei d'intel·ligència modern, l'objectiu del qual serà avançar-se a les intencions malvades dels nostres enemics, neutralitzant-les, com per exemple la vintena d'organitzacions terroristes espanyoles ja ben indentificades, o altres grups criminals internacionals. Uns serveis que comptarà amb els nostres recursos humans i tecnològics més capdavanters, que de faltar-nos no ens en falten, ans ben al contrari.

En definitiva, cal evitar el risc que l'adveniment de la victòria definitiva que suposa la fugida en massa dels líders de l'espanyolisme civil, activi una rebaixa de plantejaments, una veritable baixada de pantalons que ja estem veient que determinats sectors propugnen. Hem de ser fermes i bastir una República que sigui un referent a Europa i arreu. I fer-ho sense contemplacions.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Remember
per Josep Felip

PÀGINA 2

Objectius de desenvolupament sostenible (ODS)
per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

El judici de la vergonya
per Teresa Casals

PÀGINA 4

Venjança
per Pilar Altarriba

PÀGINA 5

La fiscalia en el judici del procés
per Albert Aragonès

PÀGINA 6

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Remember

Quan me recorden que em queden dos dies per presentar el meu article a “La Veu” m’entren les presses, normalment tinc un esborrany i l’acabo de completar, d’altres vegades “tiro” d’articles que tinc fets i que mai he publicat i ajusto al moment. Per aquest mes en vaig començar a preparar un que l’he titulat ¿Por qué no te callas?, -fàcil d’esbrinar del que anirà- però repassant la carpeta d’articles n’he trobat un altre redactat l’any 2010 que, possiblement al personatge no sé si li farà gràcia que es publiqui, però ara que novament comença un nou vall de cadires l’entenc molt escaient..., i que quedi clar que per diferents raons que ja explicarem he presentat la meva innegociable candidatura a encapçalar la llista de Junts X Catalunya a Lleida. Si algú més es presenta ens veurem a primàries, l’article del 2010 deia i diu així:

Carretero

Tot i que el Sr. Joan Carretero, cap de Reagrupament, i un servidor som pallaresos, vinculats a Tremp -jo d’una generació menor-, fins fa just uns tres mesos no he tingut la possibilitat de conèixer-lo personalment i saludar-lo. El que m’agrada del plantejament del Sr. Carretero és l’actitud que exigeix la seva proposta, intentaré explicar-me d’una forma ràpida i entenedora..., per primera vegada veig un primer espasa de la política catalana, un subjecte que no és un botiguer, jo diria que s’assembla més a un ferrer, una feina que sempre m’ha semblat màgica.

Del poble que sóc fill,

Guàrdia de Tremp, els snobs l’ha rebatejat com de Noguera, hi havia una ferreria on els nens hi anàvem a jugar amb el fill del ferrer, una molt bona persona que ens deixava tots el estris perquè ens entretinguéssim. Recordo quedar-me llargues estones mirant fascinat com aquell home amb carbó, foc, un martell i unes barres de ferro era capaç de fer la porta d’un corral, el remolc per un tractor o qualsevol estri impensable. El seu fill, un manetes. D’una barra de ferro va fer la mola i amb una llima una clau per l’església del poble. D’un paraigües de pastor fèiem les fletxes d’un arc. Ni el ferrer ni el seu fill donaven gaires explicacions, algú els hi demanava una feina; la feien de forma perfecta i prou. Tot i així jo no tinc cap dubte que a la ferreria del meu poble es feia màgia.

El Sr. Carretero es presenta com el que és i fa: de metge. La seva proposta (DUI) no agrada a ningú del que en diuen “establiment”, sap que treballa amb ferro, però sense cap mena de dubte veig en el Sr. Carretero al ferrer del meu poble, la mateixa convicció en que el ferro es pot tòrcer amb foc i paciència, discreció i enginy i.... un bon martell, al final acabarà, acabarem, fent màgia.

Màgia és el que necessita Catalunya per ser un país sobirà i excel·lent i sortir del fangar de la política del tot es compra i tot es ven, de les paraules buides, confuses, retòriques..., de les mitges veritats en que l’han acabat portant aquells que, la seva

única arma i argument, és el seu carnet polític, que repeteixen amb veu forta i falsa modèstia allò tant nostrat de: “Estic al servei del país i del partit” que no vol dir cap cosa més que: “Vull una cadira”.

En un país de botiguers, on els artesans i especialment els ferrers que treballen als arrabals, que no són centre d’atenció, que no surten als diaris, ni a les televisions, ni a les ràdios, ni solen tenir càrrecs públics perquè el seu caràcter és com el que treballen, noble i dur..., potser cal que aquests substitueixen els botiguers. Això és el que passa amb Carretero i Reagrupament, però al final com a cal metge a cal fuster, a l’advocat, el sabater i al pastisser, tothom acaba anant a cal ferrer..., repeteixo, esperem que els artesans s’imposin els botiguers. El millor governant del nostre país potser ha estat un ferrer: “L’alcalde Ferrovell”.

Emulant Tolkien esperem tancar l’era del fum i la pols i deixar pas al ferro i la pedra. M’apreciava molt el ferrer del poble, me cau bé Carretero.

PDT: Si per aquelles raons de la màgia encapçalés la llista de JuntsXCat a Lleida, la presentació i primer acte de candidatura la faríem a la ferreria del “Reagrupat” i molt bon amic “Panduro”, un patriota, treballador, noble, rar i possiblement el millor porter de futbol que ha tingut mai el Tremp.

Josep Felip

Objectius de desenvolupament sostenible (ODS)

El 27 de setembre de 2015, els caps d'Estat i de Govern i alts representants de 197 països reunits a la seu de les Nacions Unides, a Nova York, van prendre la determinació de posar fi, d'aquí a 2030, a la pobresa i la fam arreu del món, a combatre les desigualtats en i entre els països, a construir societats pacífiques, justes i inclusives, a protegir els drets humans i promoure la igualtat de gènere, així com l'apoderament de les dones i les nenes, i a garantir una protecció duradora del planeta i els seus recursos naturals. També van resoldre crear les condicions necessàries per a un creixement econòmic sostenible, inclusiu i sostingut, una prosperitat compartida i ocupació digna per a tothom, tenint en compte els diferents nivells de desenvolupament i capacitat nacionals.

Van decidir posar fi a la pobresa i la fam, en totes les seves formes i dimensions, i vetllar perquè tots els éssers humans puguin realitzar el seu potencial amb dignitat i igualtat i en un medi ambient saludable. També van decidir de protegir el planeta contra la degradació, a través, entre d'altres, d'un consum i una producció sostenibles, una gestió sostenible dels recursos naturals i accions urgents per a fer front al canvi climàtic, de manera que pugui satisfer les necessitats de les generacions presents i futures.

Alhora, es van comprometre a vetllar perquè tots els éssers humans puguin gaudir d'una vida pròspera i plena, i perquè el progrés econòmic, social i tecnològic es produeixi en harmonia amb la natura. Promoure societats pacífiques, justes i inclusives, sense temors ni violència.

Van crear, en definitiva, una Aliança Mundial pel Desenvolupament Sostenible, que es basa en un esperit d'una solidaritat mundial més àmplia i es centra particularment en les

necessitats de les persones més pobres i més vulnerables, amb la participació de tots els països, tots els actors i totes les persones.

Es va englobar tot això en el que hom anomena Agenda 2030. Aquesta Agenda, per resumir, es fixa en tres grans aspectes globals, que són l'economia, la societat i el medi ambient, i enumera 17 grans objectius tangibles, mesurables a nivell global i que la seva execució contribueix al compliment dels objectius de l'Agenda 2030. En el pla, es desenvolupen 232 indicadors concrets o reptes globals mesurables.

Els ODS, com l'Agenda 2030, són transversals i la seva execució compromet als governs (ja siguin locals, nacionals o internacionals) a treballar mitjançant aliances, consensos i col·laboracions amb tots els actors de la societat (participació).

Com he dit, els ODS són sobretot globals. Algun d'ells, pot semblar que la nostra societat ja els té superats, d'altres potser els podem trobar utòpics, però crec que el més important és que, de moment, ens hi anem familiaritzant, ja que les majories de polítiques actuals dels governs locals, regionals i internacionals, tenen molt present aquests full de ruta.

Quins són els ODS?

- 1: Fi de la pobresa
- 2: Fam zero

- 3: Salut i benestar
- 4: Educació de qualitat
- 5: Igualtat de gènere
- 6: Aigua neta i sanejament
- 7: Energia neta i assequible
- 8: Treball decent i creixement econòmic
- 9: Indústria, innovació i infraestructures
- 10: Reducció de les desigualtats
- 11: Ciutats i comunitats sostenibles
- 12: Consum i producció responsables
- 13: Acció climàtica
- 14: Vida submarina
- 15: Vida d'ecosistemes terrestres
- 16: Pau, justícia i institucions sòlides
- 17: Aliança per a assolir els objectius

Els ajuntaments són al centre de l'Agenda 2030 ja que, més enllà de l'objectiu 11, tots els ODS tenen metes que apel·len directament a les responsabilitats locals.

Treballar desglossant i identificant els ODS no significaria cap canvi radical, sinó una oportunitat per a reorientar les prioritats i polítiques locals, i demostrar el rol dels municipis en la reducció de desigualtats i en l'assoliment dels ODS a tots els nivells.

Perquè us explico tot això dels ODS? Doncs perquè crec que, més enllà d'una moda, és una estratègia que pot ser efectiva si volem millorar el nostre entorn. És una guia global que ens permetria tirar endavant amb un projecte transversal i alhora lligat, consensuat, contrastat, legítim i homologat.

Acabo recordant les paraules del vuitè secretari general de Nacions Unides, Ban Ki-moon, que va profetitzar que "la lluita per la sostenibilitat global es guanyarà o es perdrà a les ciutats".

Josep Ramon Soldevila

El judici de la vergonya

Em sorprèn la discussió sobre si els nostres representants polítics i socials tenen garanties en el judici al qual estan sotmesos. Em sorprèn, també, l'aparent imperícia de la fiscalia i de l'advocacia de l'estat. Tot això em sorprèn i em genera una gran preocupació. Crec que seria molt ingenu concloure que, per incapacitat de les acusacions, ja ho tenim tot guanyat.

Aquest judici acaba de començar i ens tocarà patir molt i ja veurem com acaba... Des del primer moment de l'aplicació del 155 pel tripartit de la vergonya, Partit Popular, Ciudadanos i PSOE, PSC, i la voluntat de tots els partits unionistes de no voler treballar per a la resolució de l'evident conflicte, que existeix entre Catalunya i l'estat espanyol, mitjançant la política, es comença la vulneració de tots els nostres drets.

Voleu més vulneració de drets que mantenir la majoria dels acusats en presó preventiva més d'un any?. Voleu més vulneració de drets que sotmetre'ls a uns trasllats i a uns horaris insuportables que dificulten l'exercici a una legítima defensa? Voleu més vulneració de drets que dificultar, amb tots els subterfugis que no convencen cap demòcrata, que puguin declarar en la seva llengua?.

Només la visió de veure aquestes dones i homes, dignes representants nostres, asseguts esperant ser jutjats

amb unes acusacions fruit d'un relat que sembla una història de terror, al Tribunal Suprem, amb l'acusació de VOX, partit d'ultra dreta que defensa, propugna, i imposarà si pot, tots aquells valors negatius que els independentistes rebutgem en bloc, només aquesta visió ja em revolta l'estómac.

De tota manera, estic convençuda que el país hi és. Els independentistes hi som i no pensem abandonar. No sé si valorem prou, sobretot alguns, la persistència de milers i de milers de persones que surten a les places periòdicament, que pengen llaços, que els porten a la solapa declarant, així, públicament, que donen suport als exiliats i empresonats, en definitiva, que estan al costat de la causa catalana. I que han acompanyat dies i dies els presos i preses per dir-los que

no estaven sols. I que, quan es demana la seva presència al carrer, no fallen mai. «Van amb el ciri a la mà», diuen alguns, no tenen prou determinació, els tremolen les cames... No n'estic tan segura...

Manllevo el títol d'un llibre del M.H. president de la Generalitat, senyor Quim Torra. Ens falten els últims cent metres, però mai no havíem arribat tan amunt. Mai no havíem posat tan clarament les cartes sobre la taula. Mai havíem sigut tants i tan decidits. Aquest és el nostre actiu. Europa, aquesta Europa d'en Juncker i en Tajani no és de fiar. Confiam en les nostres forces, exigim la unitat dels nostres polítics i persistim.

Teresa Casals

Venjança

Com ha dit el President Puigdemont en una entrevista a l'Associated Press, el judici que porta el Tribunal Suprem contra els nostres polítics encausats, no serà un acte de justícia, serà un acte de venjança. I és així com ho estem veient, tal i com es desenvolupa el judici al procés. Des del minut zero, en que van entrar uns a presó, altres a l'exili i d'altres processats (però sense presó de moment), fins avui dia, hem sabut que la classe policial, la judicial i certs polítics, només clamen venjança.

Els nostres polítics i polítiques només van tenir un respir, quan els van traslladar a presons dins del territori de Catalunya. Llavors es van refer una mica, gràcies a l'estar prop de casa i de la família i, sobretot, gràcies a l'escalf de la població catalana que els acompanyaven nit i dia. Però ara la trama judicial vol reblar el clau. Un judici on està tot escrit i sentenciat, on les defenses dels nostres dirigents, no tenen armes suficients per contraatacar la personalitat venjativa que emanen dels jutges, tant del Suprem, com del Constitucional, com de l'Audiència Nacional. És un judici a tota la gent que varem fer possible que existís el Referèndum de l'10Oct, que vam guanyar i que vam declarar la Independència de l'Estat Espanyol, encara

que fos per uns minuts. Això no ho poden permetre segons la seva idiosincràsia. Els jutges d'aquest Tribunal escollits pels franquistes, han demostrat ser gent sense escrúpols, capaços de fer el que calgui perquè d'Espanya no se'ls en vagi ningú. I polítics capaços de mentir fins l'infinit amb l'ajuda dels cacics que tenen el poder econòmic, els mitjans de comunicació i de la monarquia, els quals es deixen comprar sense cap vergonya. Ho estem veient amb el judici que acaba de començar al Tribunal Suprem. El jutge Marchena i companyia no fan més que el paper de bons xaiets, deixant la feina bruta als fiscals de l'Estat. Així un dia i un altre dia, hores i hores. Els nostres polítics i polítiques encausats, s'escarrassen en demostrar la seva innocència dels fets

que se'ls imputen, tant de rebel·lió, com de sedició, com de malversació de diners públics. Però al final tot se n'anirà en orris, perquè ells ja tenen la sentència escrita: càstigs al poble català i ells, els processats, pagaran com a cap de turc dels catalans independentistes. Però a la vida no tot es pot planificar i les eleccions properes marcaran un altre panorama polític on moltes coses poden canviar i nosaltres, el poble català, hem d'estar amatents tant per a la resistència com per a la revolta. Aquesta amargor que fa tants dies que ens tenalla l'estomac, l'hem de canalitzar per lluitar, per manifestar-nos i resistir cada dia de la nostra vida.

Pilar Altarriba

La fiscalia en el judici del procés

Una de les coses que més ha cridat l'atenció en el començament d'aquest procés ignominiós i totalment injust als nostres presos polítics és l'actuació de la fiscalia. Dona la impressió que son maldestres, poc preparats, inútils, inclús semblen titelles o que hagin de ser els caps de turc d'aquesta farsa de judici. Les preguntes reiteratives, els errors evidents que cometen a l'intentar contradir les versions dels presos, les dades totalment errònies que sembla que per ells siguin verídiques, sense fonaments, i, sobretot, intentar buscar violència, encara que sigui esperpènticament, "muralles humanes", quan no hi ha hagut de violència enlloc, a part de l'exercida per la policia espanyola, i, per tant, no n'hi trobaran de violència. Tot això fa que ens doni esperances de que aquest judici el tenim guanyat. Recordem que l'acusació de rebel·lió, la que més pena es demana per part de totes les parts, ha d'anar acompanyada de violència sí o sí, i, si no ni ha violència, no hi ha cap fonament per la rebel·lió. Doncs res, al contrari. Hi ha molts casos on la fiscalia ha actuat, sí, ha actuat, com a actors, actors de comèdia, o de drama, en aquest cas, no com el paper real que han de fer en un judici, de defensar l'interès públic, l'interès general, ja que són funcionaris públics, com els jutges i magistrats, i han actuat en contra de tot criteri lògic. Per tant són funcionaris

que malauradament també ens haurien de defensar a nosaltres i millor que no ens hi trobem, que ens defensin. Que una ex fiscal general de l'estat espanyol, la màxima autoritat fiscal com va ser Consuelo Madrigal, hagi quedat en ridícul preguntant com va preguntar als presos, i de la manera que ho va fer, no ens ha de donar esperances de que guanyarem aquest judici. Al contrari. A España mai hi ha hagut una separació de poders real, mai. I per tant el paper que està fent la fiscalia en aquest procés és absolutament orquestrat i controlat per el jutge Marchena o la mà que el manega. No us feu il·lusions. Tot això és una farsa per poder condemnar als nostres presos polítics a molts anys de presó amb la intenció d'apaivagar el moviment independentista. Ja d'entrada, tant el Govern com el Parlament de Catalunya estan paralyzats

esperant com es desenvolupa aquesta farsa de judici per actuar. Però, per actuar com? Què farem si se'ls condemna, com tot sembla a un mínim de 10 anys de presó? Se'ls condemnarà, no ho dubteu. Farem una altre mega manifestació, aquest cop en contra de la sentència i condemna?. Mig milió, un milió, dos milions de persones manifestant-nos en contra de la condemna..... A mi no m'hi trobaran. A què esperem? Implementem la República ja! Ells són presos polítics. Passarien a ser presos polítics en un altre país, intercanviables amb altres presoners. És la única carta que tenim per poder tornar a tenir els presos amb nosaltres. Això és una guerra, i en una guerra es poden fer o no fer presoners. De nosaltres depèn.

Albert Aragonès

Ramon Folch i Camarasa en el mirall de la sinceritat

Ramon Folch i Camarasa, *Sala de miralls*, Barcelona. Planeta, 1982.

Vaig sentir vergonya amb l'apunt biogràfic que la majoria dels diaris van publicar amb motiu de la mort de Ramon Folch i Camarasa. A partir d'una nota d'agència poc documentada, tots els mitjans van anar repetint que s'havia mort l'adaptador en historieta o còmic d'Aventures extraordinàries d'en Massagran escrites pel seu pare, Josep M. Folch i Torres. No vull desmereixer el valor del còmic; ara bé, Folch i Camarasa és autor d'una vintena de novel·les, una quarantena d'obres dramàtiques, diversos llibres de narracions, prop d'un parell de centenars de traduccions (començant pel cèlebre *Diari* d'Anna Frank l'any 1959), fou guardonat amb gairebé tots els premis literaris principals i amb un doctorat *honoris causa* per la UAB (2006). És trist que tota aquesta producció acabi reduïda a l'adaptació en còmic d'un llibre d'altri. El fet m'ha conduït a tractar aquí *Sala de miralls*, una novel·la amb la qual Folch va obtenir el premi Ramon Llull l'any 1982.

La novel·la pot ser llegida com una autoficció on el protagonista i narrador, Sebastià Farqués, és un transsumpte de l'autor. Com Folch, Farqués és el fill petit d'una colla de nou germans, en la família del qual destaca la prominència de la figura del pare; està casat, té sis fills i viu a Ginebra on treballa de traductor en un organisme internacional (Farqués en una suposada Associació Universal de Sigil·lografia; Folch, a l'Organització Mundial de la Salut). Hi ha molts detalls que, a la pràctica, faciliten informació sobre la vida i els pensaments de l'autor.

La història de la novel·la se situa en un moment de crisi personal del

narrador en primera persona (en alguns instants plana l'ombra de la depressió), que es troba en un punt vitalment molt rellevant per a algú amb vocació professional d'escriptor, però que s'ha de dedicar a anodines traduccions especialitzades per guanyar-se la vida i tirar endavant la família. És en aquest punt en què el narrador es desplaça ell sol a la vella casa familiar d'estiu situada en un entorn rural, a la localitat anomenada Vallnova (fàcilment identificable amb Palau-solità i Plegamans, on certament hi havia la casa construïda pel seu pare als anys 20), amb l'objectiu d'escriure un llibre que doni compte de la seva vida. En aquesta casa plena de records, durant quinze dies el narrador reviurà el seu passat mentre va escrivint el llibre que el lector té a les mans, que no és el llibre que ve a escriure, sinó un altre on transcriu el procés del que fa i pensa mentre projecta i redacta el primer. El llibre esdevé un mirall que té la capacitat de penetrar en els sentiments, els pensaments i els somnis del narrador, és a dir, literatura en estat pur.

El to del llibre és malenconiós, però alhora és contrapuntat amb unes notes d'un humor. Per exemple, el protagonista fa comentaris sobre la seva condició de funcionari, la seva mediocritat, la seva insignificança ("em trobo desconnectat totalment de l'alta realitat per a la qual treballo, com se sent lluny de les excitants aventures astronàutiques, suposo, el personal de la Nasa que fa la neteja dels lavabos de la central", p. 26). A vegades, recorda una mica l'actitud de Josep Pla i la seva reivindicació de la grisor, però en el cas de Folch/Farqués, no sembla tan sols una postura merament estètica, com en Pla, sinó més aviat una concepció vital, com a persona. Segurament, hi influeix la figura gegantina del seu pare, el fet de ser el més petit dels germans i la seva impossibilitat (que el narrador viu com a renúncia) a desplegar una carrera literària professional durant la dictadura.

Estilísticament, és una escriptura impecable, poc freqüent en els nostres dies, que destrueix el mite de les dificultats de llegibilitat de la frase llarga. El predomini de la frase llarga o llarguíssima es troba acuradament justificat i ofereix una lectura expressiva, precisa, plaent.

Els miralls que esmenta el títol remetent a la idea que el llibre que escriu és, al seu torn, un mirall. Folch s'emmiralla en Farqués i alhora Farqués viu la vida de Folch i és Folch mateix. Les transferències entre realitat i ficció són contínues i el narrador n'és ben conscient. Per això remarca que "llegir és viure la vida dels altres" (p. 97). La potència del mirall de Folch/Farqués és fortíssima perquè l'autor hi buida la seva experiència amb una sinceritat absoluta. Certament, llegint *Sala de miralls* hom pot reviure la vida de Ramon Folch i Camarasa en un moment de crisi, de revisió personal, allò de "*nel mezzo del cammin di nostra vita mi ritrovai per una selva oscura.*"